

TAVASZ.

A porban rogyva rokkant tagjaimmal
 Feléd kiáltom: Áldott lágy, tavasz!
 Ki eljöttél a tél fagyán keresztül,
 Hogy a világra víg derűt fakassz.

Áldott a fény! Kemény göröngyre lágyan
 Amely lehull s kigyúl a föld felé,
 Élet remeg a megszépült határon,
 S győzelmi dal rivall az ég felé!

Áldott meleg! A megdermedt szívekről
 Leesókolod az álmat és halált,
 Lobogó lángból és égő színekből
 Fonsz a világra vérző glóriát!

Áldott a kar! A harmatos mezőkön
 Mely átkarol! Dalolj, dalolj világ!
 S ha vége lesz az esztelen tusának,
 S síron mégis kinó a virág!

Terescsényi György.

A FÁK.

Akác:

A hűség fája vagy te: jó akác, —
 Tőlünk el nem szakíthat ég s pokol!
 Mint édesanyja karjába a gyermek —
 E drága rögbe úgy kapaszkodol!

Hárs:

Vén hárs, te most is úgy bólogatol,
 Mintha meglenne még a régi pad,
 A régi ház s a régi kis család
 Ott ülne most is lombjaid alatt!

Alma:

Május igéző, szép tündérleánya,
 Szívem örül, hogy megláthatlak újra!
 Szent vagy nekem! Szirmaid hófehérek,
 Mint az anyámnak mirtuszkoszorúja!

Eperfa:

Alatta súgtam a legelső, édes,
 Szerető szókat s ejtett meg a vágy!
 Az emlék fáj... komoran bólogat
 Lombja: Jó éjtszakát!

Nyár:

Száz ezüstös húrú, zengő hárfa,
 Zenéd búsongó szívvel hallgatom, —
 Magyar hangszer tud így zokogni, sírni —
 Minden húrod zengése: fájdalom!

Szilva:

Hét volt belőle — nekünk egy se maradt —
 Virágos kertünk felverte a gyom!
 Hétszilvafás őseink lenn a mélyben
 Mit álmodnak vajjon!?

Jegenye:

Tanyánk előtt álltál, mint néma őr, —
 Beh jó is volt közeledbe lenni!
 Ne hívogass — elsüllyedt az ösvény:
 Meghalni se tudok hazamenni!

Vadkörte:

Bujdosók, vándorok menedéke,
 Oázisa úti sivatagnak:
 Árnyékod hús: vakkorod üdítő —
 Óh, hány magyar pihent már alattad!

Fenyő:

A szirten áll, mint konok tagadás,
 Mint élő vád, mely intelmet dörög:
 Én nem mozdulok, állok dacosan, —
 Nektek, nektek kell hozzám jönnötök!

Tölgy:

Erdők királya — fenik rád a fejszét —
 Lombkoszorúd közt felsír a magyar faj:
 Hogyha kidőlsz, — a csenevész bozótok
 Megbírákóznak-e majd a zivatarral!?

Dió:

Almodoztam lombja hűvösében:
 Milyen szép lesz a jövő, a holnap. —
 Ma már arra gondolok, ha látlak:
 Te adsz deszkát nekem koporsónak!

Szomorúfűz:

Bonts zöld ágat, zord enyészet fája:
 Temetői, vak árnyat ne hints!
 „A sír, hol nemzet sülyed el,
 Még nincs megásva, nincs!”

Vályi Nagy Géza.